

“মৰমৰ সন্তানসকল - সংগমত তোমালোকে নতুন আৰু অনুপম জ্ঞান পাইছা, তোমালোকে জানা যে আমি সকলো আত্মা ভাৱৰীয়া, এজনৰ ভূমিকা আনজনৰ লগত নিমিলে”

প্ৰশ্ন: মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ’বলৈ তোমালোক আত্মিক যোদ্ধাসকলে (ঋত্ৰিয়সকলে) কোনটো যুক্তি পাইছা?

উত্তৰ: হে আত্মিক ঋত্ৰিয়, তোমালোক সদায় শ্ৰীমতত চলি থাকা। আত্মা-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা, নিতৌ পুৱা উঠি স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবা। উলট-পালট সংকল্পৰ পৰা বাচি যাবা। স্মৃতিৰ মিঠা যুক্তিয়ে মায়াজিৎ কৰি দিব।

গীত: যিচকা চাখী হে ভগৱান উচকো ক্যা ৰোকেগা আন্ধি ওঁৰ তুফান.... (যাৰ সংগী ভগৱান তেওঁক ধুমুহা-বৰষুণে কি বাধা দি ৰাখিব....)

ওঁম শান্তি। এইটো মনুষ্যই ৰচনা কৰা গীত। ইয়াৰ অৰ্থ কোনেও একোৱেই নাজানে। ভক্তসকলে গীত ভজন আদি গায়, মহিমা কৰে কিন্তু একোৱেই নাজানে। মহিমা বহুত কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে কোনো মহিমা কৰিব নালাগে। সন্তানে পিতাকৰ কেতিয়াও মহিমা নকৰে। পিতাই জানে এয়া মোৰ সন্তান। সন্তানেও জানে এয়া মোৰ পিতা। এতিয়া এয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) কথা। তথাপিও সকলোৱে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। এতিয়ালৈকে স্মৰণ কৰিয়েই থাকে। ভগৱানক কয় - হে বাবা, এওঁৰ নাম শিৱবাবা। যেনেকুৱা আমি আত্মাসকল শিৱবাবাও তেনেকুৱাই। তেওঁ হ’ল পৰম আত্মা, যাক চুপ্ৰিম (সৰ্বোচ্চ) বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰ আমি সন্তান। তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ নিবাস স্থান ক’ত? পৰমধামত। সকলো আত্মা তাত নিবাস কৰে। ভাৱৰীয়াসকলেই আত্মা। তোমালোকে জানা যে নাটকত (ড্ৰামাত) ভাৱৰীয়াসকল ক্ৰমানুসৰি হয়। প্ৰত্যেকে ভূমিকা অনুসৰি ইমান দৰমহা পায়। সকলো আত্মা যিসকল তাত থাকে, সকলো ভূমিকাধাৰী, কিন্তু ক্ৰম অনুসৰি সকলোৱে ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। আত্মিক পিতাই বহি বুজায় যে আত্মাত কেনেকৈ অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। সকলো আত্মাৰ ভূমিকা একেধৰণৰ হ’ব নোৱাৰে। সকলোৰে শক্তিও একে নিচিনা নহয়। তোমালোকে জানা যে সকলোতকৈ উত্তম ভূমিকা সেইজনৰ যি প্ৰথমতে শিৱৰ ৰুদ্ৰ মালাত আহে। নাটকত যিসকল বহুত ভাল ভাল ভাৱৰীয়া থাকে তেওঁলোকৰ কিমান মহিমা কৰা হয়। কেৱল তেওঁলোকক চাবলৈও মানুহৰ সমাগম হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ নাটক। এই বেহদৰ নাটকতো উচ্চ হৈছে এজন পিতা। উচ্চতকৈও উচ্চ ভাৱৰীয়া, ৰচয়িতা আৰু নিৰ্দেশক বুলিও ক’ব পাৰি, সেই সকলোবোৰ হৈছে হদৰ ভাৱৰীয়া, নিৰ্দেশক আদি। তেওঁলোকে নিজৰ সাধাৰণ ভূমিকা পাইছে। ভূমিকা আত্মাই পালন কৰে কিন্তু দেহ-অভিমানৰ বাবে কৈ দিয়ে যে মনুষ্যৰ এনেকুৱা ভূমিকা। পিতাই কয় – ভূমিকা সকলো আত্মাৰ, আত্মা-অভিমানী হ’ব লাগে। পিতাই বুজাইছে যে সত্যযুগত আত্মা-অভিমানী হৈ থাকে। পিতাক নাজানে। ইয়াত কলিযুগততো আত্মা-অভিমানীও নহয় আৰু পিতাকো নাজানে। এতিয়া তোমালোক আত্মা-অভিমানী হৈ আছা আৰু পিতাকো জানা।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে অনুপম জ্ঞান পোৱা। তোমালোকে আত্মাক জানি গ’লা যে আমি সকলো আত্মা ভাৱৰীয়া। সকলোৱে ভূমিকা পাইছে যিটো এজনৰ লগত আনজনৰ নিমিলে। সেই ভূমিকা সকলো আত্মাত আছে। এনেয়েও যি নাটক ৰচে সেই ভূমিকাও আত্মাইহে ধাৰণ কৰে। ভাল ভূমিকাও আত্মাইহে পালন কৰে। আত্মাইহে কয় – মই ৰাজ্যপাল, অমুক হওঁ। কিন্তু আত্মা-অভিমানী নহয়। সত্যযুগত বুজিবা যে মই আত্মা। এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ল’ব লাগে। পৰমাত্মাক তাত কোনেও নাজানে এই সময়ত তোমালোকে সকলো জানা। শূদ্ৰ আৰু দেৱতাসকলতকৈ তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল উত্তম। ইমান অনেক ব্ৰাহ্মণ ক’ৰ পৰা আহিব, যি সকল এনেকুৱা হ’ব। প্ৰদৰ্শনীলৈ লাখ লাখ আহে। যিসকলে ভালকৈ বুজিলে, জ্ঞান শুনিলে তেওঁলোক প্ৰজা হ’বগৈ। এজন এজন ৰজাৰ বহুত প্ৰজা থাকে। তোমালোকে প্ৰজা বহুত তৈয়াৰ কৰি আছা। প্ৰদৰ্শনী, প্ৰজেক্টৰৰ দ্বাৰা কোনোবাই বুজি ভালো হৈ যাব। শিকিব, যোগ লগাব। এতিয়া তেওঁলোক ওলাই থাকিব। প্ৰজাও ওলাব আকৌ চহকী, ৰজা- ৰানী, গৰিব আদি সকলো ওলাব। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী বহুত থাকে। সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতালৈকে ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হয়। কেৱল ৪ (আঠ) বা 108টো নহয়। কিন্তু এতিয়া সকলো তৈয়াৰ হৈ আছে। তোমালোকে সেৱা কৰি থাকা। এয়াও একো নতুন নহয়। তোমালোকে কিবা অনুষ্ঠান পাতিলা, এয়াও নতুন কথা নহয়। অনেক বাৰ কৰিছা আকৌ সংগমত এইটোৱে ধান্দা (বেপাৰ) কৰিবা আৰু কি কৰিবা! পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিব। ইয়াক কোৱা হয় বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল। প্ৰতিটো কথাতে ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। তোমালোকৰ মাজত

যিসকলে ভাল ভাষণ দিয়ে তেতিয়া সকলোৱে ক'ব যে এওঁ বহুত ভাল ভাষণ দিলে। দ্বিতীয়গৰাকীৰ শুনিলে তেতিয়াও ক'ব যে প্ৰথম গৰাকীয়ে ভালকৈ বুজাইছিল। তৃতীয় গৰাকী আকৌ তেওঁতকৈ তীক্ষ্ণ হ'লে তেতিয়া ক'ব এওঁ তেওঁতকৈও তীক্ষ্ণ। প্ৰতিটো কথাতে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয় যাতে মই তেওঁতকৈ আগবাঢ়ি যাওঁ। যিসকল বুদ্ধিমান হয় তেওঁ তৎক্ষণাত হাত উঠাব ভাষণ দিবৰ বাবে। তোমালোক সকলো পুৰুষাৰ্থী, আগলৈ গৈ “মেইল ট্ৰেন” (বেগী ৰেলগাড়ী) হৈ যাবা। যিদৰে মস্মা বিশেষ “মেইল ট্ৰেন” আছিল। বাবাৰতো গম পোৱা নাযাব কিয়নো দুয়ো একেলগে আছে। তোমালোকে বুজিব নোৱাৰিবা যে কোনে কয়। তোমালোকে সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই বুজায়। পিতা আৰু দাদা দুয়োগৰাকীয়ে জানে কিন্তু তেওঁ অন্তৰ্যামী হয়। বাহিৰৰ পৰা কয় এওঁতো বহুত বুদ্ধিমান। পিতাও মহিমা শূনি আনন্দিত হয়। লৌকিক পিতাৰো কোনো সন্তানে ভালদৰে পঢ়ি উচ্চ পদ পালে তেতিয়া পিতাই বুজে যে এই সন্তানটিয়ে ভাল নাম কৰিব। এয়াও বুজি পায় যে অমুক সন্তানটি এই আত্মিক সেৱাত বুদ্ধিমান হয়। মুখ্য হৈছে ভাষণ, কাৰোবাক পিতাৰ বাৰ্তা দিয়া, বুজোৱা। বাবাই উদাহৰণো দিছিল যে কাৰোবাৰ ৫টা সন্তান আছিল তেতিয়া কোনোবাই সুধিলে যে তোমাৰ সন্তান কেইটি? তেতিয়া ক'লে যে দুটি সন্তান আছে। ক'লে যে তোমাৰতো ৫ টি সন্তান আছে! তেতিয়া ক'লে সুসন্তান দুটি। ইয়াতো এনেকুৱা। সন্তানতো বহুত আছে। পিতাই ক'ব যে এই ডাক্তৰ নিৰ্মলা কন্যাগৰাকী বহুত ভাল। বহুত প্ৰেমেৰে লৌকিক পিতাকক বুজাই সেৱাকেন্দ্ৰ খুলি দিলে। এয়া ভাৰতৰ সেৱা। তোমালোকে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলা। এই ভাৰতক ৰাৱণে নৰক কৰি দিলে। এগৰাকী সীতা বন্দীশালত নাছিল কিন্তু তোমালোক সীতাসকল ৰাৱণৰ বন্দীশালত আছিল। বাকী শাস্ত্ৰত সকলো মুখৰোচক কথা আছে। এই ভক্তি মাৰ্গো নাটকত আছে। তোমালোকে জানা সত্যযুগৰ পৰা যি অতীত হৈ গ'ল সেয়া পুনৰাবৃত্তি হ'ব। নিজেই পূজ্য নিজেই পূজাৰী হয়। পিতাই কয় - মই আহি পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য কৰি তুলিবলগীয়া হয়। প্ৰথমে সোণালী যুগৰ পাছত লৌহ যুগৰ হয়। সত্যযুগত সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। ৰামৰাজ্যতো চন্দ্ৰবংশীত আছিল।

এই সময়ত তোমালোক সকলো আত্মিক ক্ষত্ৰিয় (যোদ্ধা) হোৱা। যুদ্ধক্ষেত্ৰত অহাসকলক ক্ষত্ৰিয় বুলি কোৱা হয়। তোমালোক হৈছা আত্মিক ক্ষত্ৰিয়। বাকী তেওঁলোক হৈছে পাৰ্থিৱ ক্ষত্ৰিয়। তাক কোৱা হয় বাহুবলেৰে যুঁজ-বাগৰ কৰা। আৰম্ভণিত মল্লযুদ্ধ হৈছিল বাহু আদিৰে। নিজৰ মাজত যুদ্ধ কৰিছিল আকৌ বিজয়ী হৈছিল। এতিয়াতো চোৱা বোমা আদি তৈয়াৰ হৈ আছে। তোমালোকো ক্ষত্ৰিয়, তেওঁলোকো ক্ষত্ৰিয়। তোমালোক শ্ৰীমতত চলি মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। তোমালোক হৈছা আত্মিক ক্ষত্ৰিয়। আত্মাইহে সকলো কৰি আছে এই শৰীৰৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা। আত্মাক পিতাই আহি শিকায়-সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া মায়াই নাখাব। তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোকৰ উলট-পালট সংকল্প নাহিব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে আনন্দিত হৈও থাকিবা সেইকাৰণে পিতাই বুজায় যে ৰাতিপুৱা উঠি অভ্যাস কৰা। বাবা আপুনি কিমান মিঠা। আত্মাই কয় - বাবা। পিতাই পৰিচয় দিছে - মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ, তোমালোকক সৃষ্টিৰ আদি মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাবলৈ আহিছোঁ। এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰ ওলোটো বৃক্ষ। এয়া বিভিন্ন ধৰ্মৰ মনুষ্য সৃষ্টি, ইয়াক কোৱা হয় ‘বিৰাট লীলা’। পিতাই বুজাইছে যে এই মনুষ্য বৃক্ষৰ মই বীজ ৰূপ হওঁ। মোক স্মৰণ কৰে। কোনোগৰাকী কোনোবা বৃক্ষৰ হয়, কোনোগৰাকী অন্য কোনোবা বৃক্ষৰ। পুনৰ ক্ৰমানুসৰি ওলায়। এই নাটক পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। প্ৰচলিত আছে যে অমুকে ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাপক পয়গম্বৰক পঠিয়ালে। কিন্তু তাৰ পৰা নপঠিয়ায়। এয়া নাটক অনুসৰি পুনৰাবৃত্তি হয়। এয়া এজনেই হয় যিয়ে ধৰ্ম আৰু ৰাজধানী স্থাপন কৰি আছে। এইটো জগতত কোনেও নাজানে। এতিয়া হৈছে সংগম। বিনাশৰ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ব। এয়া হৈছে শিৱবাবাৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ। তেওঁলোকে ৰুদ্ৰ নাম ৰাখি দিছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ জন্ম হৈছা। তোমালোক উচ্চ হ'লা নহয় জানো। পাছলৈ অন্য বংশাৱলী ওলায়। বাস্তৱততো সকলো ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱা। ব্ৰহ্মাক কোৱা হয় গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেট ফাদাৰ। বংশ বৃক্ষ আছে, পোন-প্ৰথমে ব্ৰহ্মা উচ্চ তাৰপাছত বংশ বৃক্ষ ওলায়। কয় - ভগৱানে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচে। ৰচনাতো কৰে। যেতিয়া তেওঁলোক পতিত হৈ পৰে তেতিয়া তেওঁক আহ্বান কৰে। তেৱেঁই আহি দুখী সৃষ্টিক সুখী কৰি তোলে সেই কাৰণে আহ্বান কৰে বাবা দুখ হৰ্তা সুখ কৰ্তা আহক। নাম ৰাখিছে ‘হৰিদ্বাৰ’। ‘হৰিদ্বাৰ’ অৰ্থাৎ হৰিৰ দ্বাৰ। তাত গংগা বৈ থাকে। বুজি লয় আমি গংগাত স্নান কৰিলে হৰিৰ দ্বাৰলৈ গুচি যাম। কিন্তু হৰিৰ দ্বাৰ ক'ত আছে? তেওঁলোকে আকৌ কৃষ্ণৰ কথা কে দিয়ে। হৰিৰ দ্বাৰতো শিৱবাবা হয়। দুখ হৰ্তা সুখ কৰ্তা। প্ৰথমে তোমালোক নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ পিতা আৰু ঘৰৰ বিষয়ে এতিয়া গম পাইছা। পিতাৰ আসন অলপ উচ্চ। ওপৰত ফুল আছে তাৰপাছত যুগল দানা তাতকৈ তলত। আকৌ ৰুদ্ৰ মালা বুলি কয়। ৰুদ্ৰ মালাই বিষ্ণু মালা হয়। বিষ্ণুৰ ডিঙিৰ মালা তেওঁৱেই পুনৰ বিষ্ণুপুৰীত ৰাজ্য কৰে। ব্ৰাহ্মণৰ মালা নাই কিয়নো বাৰে বাৰে চিঙি যায়। পিতাই বুজায় যে ক্ৰমানুসৰিতো হয় নহয় জানো। আজি ঠিক আছে কালিলৈ ধুমুহা আহিলে, গ্ৰহণ লাগিলে ঠাণ্ডা হৈ যায়। পিতাই কয় যে মোৰ হয়, আশ্চৰ্যজনকভাৱে শুনে, কয় (শুনায়), ধ্যানত যায়, মালাত গঁথা যায়... আকৌ একেবাৰে আঁতৰি গুচি যায়, চণ্ডাল হৈ যায়। তেন্তে মালা কেনেকৈ হ'ব? সেয়েহে পিতাই বুজায়

যে ব্ৰাহ্মণৰ মালা নহয়। ভক্ত মালা বেলেগ, বুদ্ধ মালা বেলেগ। ভক্ত মালাত মুখ্য হৈছে নাৰীৰ ভিতৰত মীৰা আৰু পুৰুষৰ ভিতৰত নাৰদ। এয়া হৈছে বুদ্ধ মালা। সংগমত পিতা আহি মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়ে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমিষেই স্বৰ্গৰ মালিক আছিলোঁ। এতিয়া নৰকত আছোঁ। পিতাই কয় যে নৰকক লঠিয়াই দিয়া, স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) লোৱা, যি বাদশ্বাহী ৰাৱণে কাঢ়ি নিছে। এয়াতো পিতাহে আহি কয়। তেওঁ এই সকলো শাস্ত্ৰ, তীৰ্থ আদিৰ বিষয়ে জানে। বীজৰূপ হয় নহয় জানো। জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ.... এয়া আত্মাই কয়।

পিতাই বুজায় যে এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ মালিক আছিল। তাৰ আগতে কি আছিল? নিশ্চয় কলিযুগৰ অন্ত হ'ব গতিকে সংগমযুগ হ'ল এতিয়া আকৌ স্বৰ্গ হয়। পিতাক স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়, স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। তেওঁলোকে উত্তৰাধিকাৰ ক'ব পৰা পালে। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পিতাৰ পৰা। এয়া পিতাৰেই উত্তৰাধিকাৰ। তোমালোকে যিকোনো লোককে সুধিব পাৰা যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সত্যযুগত ৰাজধানী আছিল। কেনেকৈ ল'লে? কোনেও ক'ব নোৱাৰিব। এই দাৰ্য্যো কয় - মই নাজানিছিলোঁ। পূজা কৰিছিলোঁ কিন্তু নাজানিছিলোঁ। এতিয়া পিতাই বুজাইছে - তেওঁ সংগমত ৰাজযোগ শিকে। গীতাতহে ৰাজযোগৰ বৰ্ণনা আছে। গীতাৰ বাহিৰে কোনো শাস্ত্ৰতেই ৰাজযোগৰ কথা নাই। পিতাই কয় - মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি গঢ়ি তোলাঁ। ভগৱানেহে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ জ্ঞান দিয়ে। ভাৰতৰ মুখ্য শাস্ত্ৰ হ'ল গীতা। গীতা কেতিয়া ৰচনা কৰা হ'ল, সেইটো নাজানে। পিতাই কয় - কল্পই কল্পই সংগমত আহোঁ। যাক ৰাজ্য দিছিলোঁ তেওঁলোকে ৰাজ্য হেৰুৱাই আকৌ তমোপ্ৰধান দুখী গৈছে। ৰাৱণৰ ৰাজ্য। গোটেই ভাৰতৰেই কাহিনী। ভাৰত আদিৰ পৰা অন্তলৈকে থাকে, বাকী সকলো পাছত আহে। পিতাই কয় - তোমালোকক ৪৪ জন্মৰ ৰহস্য শুনাওঁ। ৫ হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে তোমালোক দেৱী-দেৱতা আছিল, তোমালোকে নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানা, হে ভাৰতবাসী! পিতা অন্তত আহে। আদিত আহিলে আদি-অন্তৰ জ্ঞান কেনেকৈ শুনাব! সৃষ্টিৰ বৃদ্ধিয়েই নহ'লে বুজাব কেনেকৈ? তাততো জ্ঞানৰ দৰকাৰেই নাই। পিতাই এতিয়া সংগমতহে জ্ঞান দিয়ে। জ্ঞানপূৰ্ণ হয় নহয় জানো। নিশ্চয় জ্ঞান শুনাবলৈ অন্তিমত আহিবলগীয়া হয়। আদিত তোমালোকক কি শুনাব! এয়া বুজিবলগীয়া কথা। ভগৱানুবাচ যে মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। এইখন পাণ্ডৱ চৰকাৰৰ বিশ্ব বিদ্যালয়। এতিয়া হৈছে সংগম - যাদৱ, কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱ, তেওঁলোকে বহি সৈন্য দেখুৱাইছে। পিতাই বুজায় যাদৱ-কৌৰৱ বিনাশ কালত অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধিৰ হয়। এজনে-আনজনক গালি দি থাকে। পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীতি (চেনেহ) নাই। কে দিয়ে যে কুকুৰ-মেকুৰী সকলোতে পৰমাত্মা আছে। বাকী পাণ্ডৱৰ প্ৰীতি বুদ্ধিৰ আছিল। পাণ্ডৱৰ সংগী স্বয়ং পৰমাত্মা আছিল। পাণ্ডৱ মানে আত্মিক পাণ্ডা। তেওঁলোক পাৰ্থিৱ (দেহধাৰী) পাণ্ডা, তোমালোক আত্মিক পাণ্ডা। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) আত্মা-অভিমানী হৈ এই বেহদৰ নাটকত মুখ্য ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। প্ৰত্যেক ভাৱৰীয়াৰ ভূমিকা নিজা নিজা সেয়েহে কাৰো ভূমিকাৰ লগত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰিব নালাগে।

(২) পুৱাই পুৱাই উঠি নিজে নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে, অভ্যাস কৰিব লাগে - মই এই শৰীৰৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ পৰা পৃথক হওঁ, বাবা আপুনি কিমান মিঠা, আপুনি আমাক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে।

বৰদান: সদায় দেহ-অভিমান আৰু দেহৰ দুৰ্গন্ধৰ পৰা নিলগত থাকোঁতা ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ নিবাসী হোৱা কোৱা হয় ইন্দ্ৰপ্ৰস্থত কেৱল পৰীসকলৰ বাদে অন্য কোনো মনুষ্য নিবাস কৰিব নোৱাৰে। মনুষ্য অৰ্থাৎ যিয়ে নিজক আত্মা বুলি নাভাবি দেহ বুলি ভাবে। সেয়েহে দেহ-অভিমান আৰু দেহৰ পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণা সম্বন্ধৰ পৰা সদায় যাতে ওপৰত উৰি থাকা। অলপো যাতে মনুষ্যবোধৰ দুৰ্গন্ধ নাথাকে। দেহী-অভিমানী স্থিতিত থাকিলে, জ্ঞান আৰু যোগৰ পাখি মজবুত হ'লে তেতিয়া ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ নিবাসী বুলি কোৱা হ'ব।

শ্লোগান: নিজৰ তন, মন, ধন সফল কৰা বা সকলো সম্পদ বৃদ্ধি কৰোঁতাজনেই বুদ্ধিমান।

!! ওঁ শান্তি !!